

A NEMZETI ELLENZÉK NÉMETORSZÁGBAN*

G Ö T Z K U B I T S C H E K

Az alábbi gondolatok a Németországban kialakult aktuális helyzetről és egy lehetséges politikai fordulatról – ami talán nekünk sikerülni is fog – kifejezetten a német nézőpontot tükrözik. A német belpolitikai helyzet egyaránt egyedülálló Európában és világszerte. Nincs még egy olyan ország, ahol a nemzeti érzés üldözendő testtartásnak minősül.

A POLITIKAI VÁLTOZÁS NÉMETORSZÁGBAN NEM MAGÁTÓL ÉRTETŐDŐ, MÉG KELETI FELÉN SEM

Mindannyian jelentős zavarokkal és torzulásokkal számoltunk a meghatározó, 2024-es választási évre, az európai parlamenti és a három keleti tartomány – Tübingia, Brandenburg, Szászország – választásai esetén is a szavazatokért folyó versenyben. Az elmúlt hetek-hónapok bebizonyították: gyanúnk megalapozott volt, és jelenleg is az. Nem mintha már korábban se jártak volna igazságtalanul el a hatalmon lévők, de még mi magunk is meglepődtünk azon az arcátlanságon, amellyel nemcsak kitalálták a „potsdami titkos találkozót”,¹ hanem még meg is töltötték mérgező tartalommal, majd a nemzetiszocialista megsemmisítési politikával hozták fogalmi összefüggésbe.

A kampány megalkotásánál és keretezésénél még sokkolóbb az a körülmény, hogy ezen szándékot a médiában nemhogy nem kérdőjelezték meg, de egyenesen pártolták. Ráadásul ez a támogatás kiterjedt az AfD elleni, jelentős állami támogatottságú tömegtüntetésekre is, holott a tüntetéshez való jogot nem arra találták ki, hogy azt a kormányzó pártok, a hatalom birtokosai maguknak követeljék és az ellenzék ellen agítaljanak. A média- és politikai botrányban

* A szöveg annak az előadásnak a szerkesztett, bővített és aktualizált változata, amely az Institut für Staatspolitik 2024. februári téli akadémiján hangzott el. Azóta sok víz lefolyt a Dunán, az alkotmányvédelmi hivatal által figyelt AfD ellen egy zárt körű bevándorlásellenes egyeztetés miatt Németország-szerzte média-kampányt indítottak, képviselőit a nyílt utcán fizikailag súlyosan bántalmazták, európai parlamenti listavezetőjének munkatársát kémkedéssel vádolták meg, őt magát a párt a közszereplésektől való tartózkodásra kérte (kampány kellős közepén!), egy nyilatkozata miatt az addigi frakciója, az Identitás és Demokrácia francia kérésre kizárta a pártot sorai közül, majd a győztes EP-választás után Maximilian Krah mandátumát az AfD megtagadta, így a listavezető bár tagja a strasbourgi testületnek, nem AfD-színekben tölti ki mandátumát. Mindenesetre az AfD-re 2024. június 9-én több mint 6,3 millióan szavaztak, amivel 15,9 százaléket ért el és 15 mandátumot szerzett. (A szerk.)

1 2024 januárjában terjedt el a médiában egy 2023 novemberében Potsdamban rendezett jobboldali találkozó híre, amelynek egyik témája a Németországban élő bevándorlók hazatérésének elősegítése volt. A baloldali sajtó az elhangzottak kapcsán deportálási tervekről írt, a találkozót pedig az európai zsidóság megsemmisítését tárgyaló 1942-es wannseei találkozéhoz hasonlították. Ezt követően heteken át tartó, a német kormány által támogatott tüntetéssorozat kezdődött, amelyeken többek között az AfD betiltása is felmerült, mivel annak több tagja részt vett a találkozón. (A ford.)

rejülő potenciált nem csökkenti, hogy annak valós természetét már leleplezték: olyan „jobboddallal szembeni összefogást” teremtettek, amely többé nem tartalma, hanem egységessége és a hatalomhoz való közelsége révén akar nyerni. Ebbe az irányba mutat az a nem kevesebb mint szám szerint tizenhárom intézkedés is, amelyet Nancy Faeser szociáldemokrata szövetségi belügyminiszter a jobboldal ellen hirdetett meg. Egy felülről induló puccskísérletről van szó, amely már nem pusztán a jelképes politizálásról, hanem a beavatkozás jogáról szól. Célja szerint a jobboldali ellenzéket elsorvasztanák, megfélemlítenék, kriminalizálnák és elszigetelnék.

Szinte mindenki érdeklődését felkeltette ez a jobboldal elleni küzdelem 2024 első felében. Ez viszont elterelte a figyelmet más eseményekről és témákról. A csata, amelyet most meg kell vívni, a teljes elkötelezettségünket megköveteli. Az elmúlt fél évben kiderült – mint a kritikus időszakokban mindig –, hogy katonai nyelven szólva kik azok, akiket nemcsak besoroztak a politikai frontra, de harcképesek is, és jogosan kapják a fizetségüket. A politika előtti térben [*vorpolitischer Raum*] az alkotó erőhöz és a keretezésből való részesedés megszerzéséhez vezető út nem éppen sétatagolopp. Az talán csak ujjgyakorlat volt, amit január közepén láttunk az AfD elleni tüntetések és médiakampány idején. Lehet, hogy ez nem volt egyértelmű minden érintettnek. Azonban most már mindenki számára világossá kell válnia, és mindenkinek meg kell értenie, hogy ebben (vagy különösen ebben) az országban a hatalmat évtizedek óta birtoklók közül senki sem hajlandó harc nélkül feladni azt. Mivel a demokratikus hatalomgyakorlási forma valójában „uralom”, a politikai hatalomról folytatott vita sem egy barátságos eszmecsere. Nem szabad naivnak lenniük!

POLITIKAI ELLENFELÜNK LEVESZI A BÁRSONYKESZTYŰT AZ ÁLLAM ÖKLÉRŐL

Az államnak, amelyet úgy alkottak meg és építettek fel, hogy a polgárai számára úgy befelé, mint kifelé védelmező és jogi térként szolgáljon, azt kellene képviselnie, amire szánták, vagyis az egészet. Egy magára így tekintő és politikailag formálni akaró nép nemzetet alkot, és államot épít. Vannak állam nélküli nemzetek, de ahol az állam létezik, ott a nép és a nemzet egészét kell képviselnie – így szól az elképzelés, ezt tanítja a történelem.

Ideális esetben az állam egy elengedhetetlen, komplex, lenyűgöző, hatalommal bíró képződmény benyomását kelti, amely képes a káoszt és az anarchiát megakadályozni, valamint védelmet, biztonságot és szabadságot garantálni. Azonban a német állam zsákmánnyá vált. Minden államnak van zsákmányértéke. A német állam értéke ilyen tekintetben magas, állami forrásai szinte korlátlanok. A pártállamok genetikájában kódolva van, hogy a pártok foglyul ejtik az államot, az állam maga zsákmányává válik, mégpedig egy jól szervezett, ügyesen cselekvő és véleményformáló rész zsákmányává.

Meg lehetett volna ezt akadályozni? Valószínűleg nem, valószínűleg sehol másutt sem. *Boldog az a nép, amelynek államát azok ragadják magukhoz, akiknek állameszméje az államalkotó nép jólétét, nem pedig annak felbomlását tartja szem előtt.* A német állam ellenben egy ideológia eszközevé vált. Ez pedig

nem más, mint ellenfeleink ideológiája. Ennek az ellenfélnek az ideológiája saját maga, vagyis a népünk ellen irányul: annak szerkezete, kitartása, öntudata és identitása ellen. Ellenfelünknek tehát nagyon is van állameszméje. Nem tagadhatjuk, hogy rendelkeznek vele. Az, hogy ez az eszme minden kötelék és viszonlagosság feloldását, a német történelem és a német nép dekonstrukcióját vallja, és groteszk társadalmi kísérleteket ajánl, nem jelenti azt, hogy ez ne lenne egy eszme.

Tehát az államapparátus lehetőségei a nép ellen és azok ellen fordulnak, akik véget akarnak vetni az állammal való visszaélésnek, annak, hogy létezésének értelmét eltorzítják. A túsul ejtett állam felsorakoztatja eszköztárát: az állami – és ennél fogva – kényszerfinanszírozású médiát, a hazai titkosszolgálatokat, az államilag pénzelt civil társadalmat, az ideológiavezérelt oktatási rendszert,

felülről induló
puccskísérletről
van szó

Götz Kubitschek, a *Sezession* című kéthavilap főszerkesztője, az Antaios Kiadó vezetője

azaz kezdeményezések, projektek és klientúrapcsolatok összefonódó hálózatát. Kívülről olybá tűnik, hogy az államnak meg kell védenie a rendszert (a demokratikus berendezkedés alapjait) az ellenfeleivel szemben. Az ellenfelek pedig mi vagyunk. De egyikünk sem támadja a Német Szövetségi Köztársaság politikai rendszerét; azt egyikünk sem akarja felszámolni.

Egyértelmű, hogy azok, akik megkaparintották az államot és annak erőforrásait, a politikai hatalomért folytatott harcban lépéseket tesznek azokkal szemben, akik megkérdőjelezzik ezt az ideológiai önkényuralmat, és ellentmondanak a destruktív állameszmének. Minél erőteljesebben jelenik meg a színen az *alternatíva*, minél hangosabban kopogtat az ellenzék a kapun, annál gátlástalanabb módon fordítják ellenfelük ellen az állam erőforrásait annak elfoglalói.

LÁTSZATDEMOKRÁCIÁBAN ÉLÜNK

Minden hagyományos párt részt vesz a kormányzás és az ellenzék szimulációjában. Van arányos választási rendszer, vannak véleménybuborékok, és a kormányzásban adott a kockázatmentes körforgás. Az ilyen szimulációk és diverzifikációs trükkök minden demokráciában napirenden vannak. Mindaddig nem ártanak, amíg az állameszme nem a saját népe és a nemzet léte ellen irányul. Amíg megmarad a viszonylagos homogenitás, ami minden demokrácia alapfeltétele. Ameddig az emberek hasonlítanak egymásra és többnyire egy irányba tartanak, a belpolitika tétje sohasem minden vagy semmi. Az embert leszavazhatják, de az a hangsúlykülönbségekről, nem a létjogosultságról és a kizárólagosságról szól.

Az ideológiai töltetű társadalomátalakító politika és a saját népe ellen irányuló állameszme azonban évtizedek óta teszi fel a vagy-vagy kérdést: a német nép mellett vagy ellene, egy globalista alapokon nyugvó belpolitika mellett vagy ellene, az identitás mellett vagy ellene, az élet, az egyén és a teremtés rendjének védelme mellett vagy ellene? A konfliktus mindenekelőtt szellemi jellegű, ennélfogva beszélünk szellemi polgárháborúról [*geistiger Bürgerkrieg*]. Felvettük a kesztyűt, és megkezdtük a szellemi polgárháborút. Arra törekszünk, hogy az *erőviszonyok egyenlőtlenségét szervezettséggel, struktúrával, a többség megszerzésével és szellemi erővel küszöböljük ki*. Meg akarjuk törni az egyhangúságot és a konszenzust, és egy másik állameszméről szeretnénk beszélni. Ez sok tekintetben a korai Német Szövetségi Köztársaságra emlékeztet, de semmiképpen sem kizárólag arra.

Az áldemokraták a maguk részéről kényszeredetten reagálnak a választásokra és az ellenzékre. Állameszméjük jogi és rendszerszintű bebetonozásán dolgoznak. Az ellenfelüktől, vagyis tőlünk pedig még a létjogosultságot is megtagadják.

Német ideológia –
Pride-rendezvény Berlin
Kreuzberg kerületében,
palesztin zászlóval, 2015
(Flickr, Babewyn)

NAIVITÁS A HATALMI KÜZDELEMBEN AZ ALAPJOGOKBA ÉS A MÉLTÁNYOSSÁGBA KAPASZKODNI VAGY AKÁR CSAK REMÉNYKEDNI BENNÜK

A nemzeti ellenzék, mint minden új politikai erő, nem vesz részt sem az árnyos képviseletben, sem az áldemokráciában. Ezért más mozgási irányt kell választania, és meg kell találnia azokat a vezető személyiségeket, akik képesek ebbe az irányba haladni. Mindehhez három vedlésre volt szükség: Bernd Luckét, Frauke Petryt és Jörg Meuthent, akik sorrendben 2013–15-ben, 2015–17-ben, illetve 2017 és 2022 között vezették az AfD-t, a párt keménymagja szavazta ki, amiért nem akarták a nehéz utat választani. Az Alternative für Deutschland egyedüli pártként követeli a német nép etnikulturális identitásának megőrzését, a német államot ezen nép tartószervezetének és védelmezőjének tekinti. Az AfD a parlamenti állellenzékiséget valódi ellenzékké alakította, és az alternatíva hiányára egy alternatíva megfogalmazásával reagált.

A demokráciaelmélet tisztességes bánásmódot kíván a politikai ellenféllel, a „versenytárral” szemben. Azonban valójában csak azok számíthatnak méltányosságra, akik a hatalmi egyensúlyt alapjaiban – tehát világnézetileg – nem kérdőjelezzik meg. Az AfD és hátszaga, vagyis mi azonban alapjaiban és világnézetileg kérdőjelezzük meg a hatalmi viszonyokat. Ez a kérdésfelvetés persze nem azonos a rendszer megkérdőjelezésével, amely a hatályos német alkotmány [*Grundgesetz*] eltörlését jelentené. Nem az Alaptörvényt magát akarjuk boncolgatni, hanem annak elfajzásait, politikai utópiákkal és életveszélyes kísérletekkel való erőszakos megtöltését, valamint a mohó pártállam általi folyamatos aláásását. A pártállam kialakulása nem volt szükségszerű, a nemzeti ellenzék pedig annak visszaszorítására törekszik.

A jövőről szóló vita nem uralomtól mentes diskurzus, hanem egy harc. Fel kell vennünk a kesztyűt. Ki kell vívunk a helyünket és részünket a hatalomból. Ellenfelünk minden rendelkezésére álló erőforrást be fog vetni annak érdekében, hogy megakadályozza a hatalomban való részvételünket. Csak akkor fog tárgyalni velünk, ha már kivívtuk a helyünket.

A VALÓSÁG ÖNMAGÁBAN NEM SZAB GÁTAT AZ IDEOLÓGIÁNAK. SEGÍTŐ KEZET KELL NYÚJTANUNK NEKI

A mi harcunk nem ér célt magától. Csábító, szinte politikai drogként működő az a konzervatív meggyőződés, hogy a valóság a mi oldalunkon áll és magától érvényesül majd – e szerint az értelmezés szerint a politika türelemjáték. Azonban a történelem, sőt az egyén élettörténete is tele van olyan példákkal, amelyekben a valóság nem vagy túl későn érvényesült az eszmével, a mítosszal, a megtévesztéssel szemben: a hétköznapi látásmód tehetetlen volt az állami

covid-intézkedésekkel szemben, az iskolás gyerekek életének valósága aligha gyógyította ki a zöld-baloldali szülőket, egy minden rendelkezésre álló eszközzel megkomponált hazugsággal pedig, melyben egy ártalmatlan potsdami megbeszélésből a hatalom küszöbén álló titkos találkozót kreáltak, százezreket vittek az utcára.

Ellenfeleink olyan propagandaeszközöket használhatnak, amelyek nekünk még nem állnak rendelkezésünkre. Képesek a valóságot érzelmekre ható, erőteljes narratívákkal elfedni, és egy másik valóságot teremteni. Ők a véleményformálók, és tudják, hogy – kiváltképp a demokráciákban – *a médiában közölt vélemény a közvéleményt jelenti*. Ezt azt jelenti, hogy a hatalom birtokosa képes ugyanazt az üzenetet különféle csatornákon keresztül eljuttatni a nyilvánosság-hoz, és azt a benyomást kelteni, hogy mindenki velük egyező véleményen van. Megbizonyosodni a szomszédok vagy kollégák egyetértéséről mintavételként szolgálhat, amely általában erősíti azt a benyomást, hogy a közvélemény megfeleltethető a médiában közölt véleménynek. Amikor a szomszéd véleményét kérdezik, ő sem akar különbözni, az idomulás eredményeként pedig véleménybuborék alakul ki, mivel senki nem szeret egyedül maradni stb. Ebből világosan következik, hogy rendkívül fontos egy hatékony ellen nyilvánosság kialakítása, amely megtöri a médiában közölt vélemény monopóliumát.

A hagyományos újságíráson kívül az influenszerek és a közösségi média is régóta egyesítette erőit, amivel garantálják a folyamatos információáramlást és a központilag gerjesztett felháborodáshullámot. Amennyiben azt, amit a hagyományos formátumok állítanak, az úgynevezett szabad média a lehető leggyorsabban lebontja és elutasítja, a közvélemény teret nyerhet, és több részre szakadhat. Ez nem állít ki jobb bizonyítványt a „felelős állampolgároknak”, ám mégis a szabadság növekedését vonja maga után: az ember dönthet egyik vagy másik nyáj mellett, amelyekben önigazolásra lel.

Ebből következik, hogy olyan propagandaeszközök kiépítésére van szükség, amelyek legalább egyenlők ellenfelünk erőforrásaival. A saját történetünket különböző szinteken, hatékonyan és vonzó módon nekünk magunknak kell elmesélnünk. Méregtelenítenünk kell a megmérgezett szavakat, és új fogalmakat kell alkotnunk. A méregtelenített és új fogalmak nélkül nem lehetséges alternatív politikát folytatni: segítő kezét kell nyújtanunk a valóságnak, hiszen az önmagától nem fog érvényesülni.

a jövőről szóló vita diskurzusháború

A POLITIKAI ELLENFELÜNK PROFESSZIONÁLISAN DOLGOZIK, ÉS MÉG MESSZE NEM ÉRT MUNKÁJA VÉGÉRE

Mindazonáltal az AfD sikerei nyilvánvalóan abból adódnak, hogy az ellenfél félreérti a valóságot: társadalommérnökösködés, zöld klientúrapolitika, több mint szembetűnő külföldi beszivárgás, érdektelenség az egyszerű emberek életének nehézségei iránt, folyamatos, alaptalan beavatkozás a mindennapi életbe, amihez az a cinikus követelés társul, hogy az ember még viselje is el mindezt. Nem nehéz kinevetni Ricarda Langot és Annalena Baerbockot,² elképzelni őket ellenfélnek, és önbizalmat meríteni abból, hogy mi fogunk nyerni. Azonban a hozzájuk hasonló álarcok mögött álló apparátus nagy hatalommal bír, és professzionálisan működik.

Az ellenfelünk még korántsem végzett. Idén januárban eredményes totalitarizmusnarratívát alkottak, és a „defenzív demokráciának” nem pusztán jogilag, hanem mindenekelőtt érzelmileg találtak helyet. Impozáns a merészség, a hosszú távú tervezés és kiváras, valamint az összes eszköz (állami erőforrások, államközeli civil társadalom, a szolgálatok, a vezető sajtótermékek, egyházak és az egész kulturális közeg) megfelelő hangszerelése is. Ellenfelünknek minden szinten sikerült fogalmakat gyártania, és elültetni azokat: az olyan szavak, mint a „titkos találkozó”, „mesterterv”, „deportálás”, „wannseei konferencia”

2 Ricarda Lang 2022 óta a német Zöldek egyik társelnöke, ezen a poszton Annalena Baerbock utódja, aki 2021 óta a Német Szövetségi Köztársaság külügyminisztere. (A ford.)

Nemzeti ellenállás –

Az 1813-as lipcsei „népek csatája” emlékeztetőre állított emlékmű, a Völkerschlachtdenkmal (Eastern European Scientific Information Agency)

az ártalmatlan beszélgetéseket bűnügyi kontextusba helyezték és megszőtték az AfD–szélsőjobboldali–náci hármis képzeletbeli hálóját. Az olyan szavaktól való elhatárolódás, mint a „remigráció” és „Sellner”,³ óriási nyomásban öltött és ölt jelenleg is testet, és nem mindenki tudott ennek ellenállni azok közül, akiknek kellett volna. Pontosan ez volt az egyik célja a kampánynak: láthatóvá tenni a hajszálrepedéseket az AfD-n belül, valamint a párt és a politika előtti tér között, s éveket verni ezek közé. A rágalmozás következtében az AfD a már kiharcolt potenciáljából nem veszített túl sokat. Azonban érzelmi gátak emelkedtek azok előtt, akik az AfD felé tartottak. A politikai elkötelezettségnek és a szavazói magatartásnak a logikához és megfontoltságához kevés, míg a benyomáshoz és az érzelmi biztonságához annál több köze van. Talán a véletlen műve, de valószínűleg nem, hogy az AfD megbélyegzésének pillanatában született meg a Sáhra Wagenknecht Szövetség, melynek névadója az *establishment* szerves része.⁴

Végső soron a meghatározó tényező a léggör: a jobboldal elleni rágalomhadjárat az erők egyesítéséhez és a „tiszteességek második lázadásához” vezetett.⁵ Egy olyan közös sorson és egységes politikai hitvalláson nyugvó életközösség létrehozására tett kísérlettel állunk szemben, amely már nem érdekelt a demokratikus vitában, hanem a „defenzív demokrácia” erőforrásait helyezi készenlétbe – annak figyelembevétel nélkül, hogy minek a hatására és mely alkotmányjogi lelkesültség eredményeként kerültek bele a vonatkozó passzusok az Alaptörvénybe néhány évvel a Harmadik Birodalom összeomlása után. Most pedig már – nem éppen az Alaptörvény szellemével összhangban – szóba kerülhet egy párt betiltása, a források megvonása, a passzív szavazati jog eltörlése is. Az ún. „centrum” készen áll az efféle eszközök alkalmazására. A szörnyű képek és a mérgező történelmi-politikai összehasonlítások többséget is teremthetnek. Nem tudjuk, hogy ellenfelünk meddig képes elmenni, de mindenre fel kell készülnünk. ■

(Fordította: Biró András – Kosztur András)

3 Martin Sellner osztrák identitárius politikai aktivista, aki szintén részt vett az említett potsdami találkozón, legújabb könyvét a visszatelepítés témájának szentelte, a kötetet e szöveg szerzőjének kiadója jelentette meg (*Remigration. Ein Vorschlag*. Antaios, Schnellroda, 2024). (A szerk.)

4 A Bündnis Sáhra Wagenknecht (BSW) mint párt megalapítását két nappal az AfD-t is érintő botrányt kibontó, potsdami találkozóról szóló első tudósítások megjelenése előtt, 2024. január 8-án jelentették be. (A ford.)

5 A „tiszteességek lázadása” kifejezés 2000-ben vált hírhedté a német közéletben, amikor Gerhard Schröder akkori német szociáldemokrata szövetségi kancellár a düsseldorfi zsinagóga elleni, csekély károkat okozó támadást követően ezekkel a szavakkal szólította fel a németeket a szélsőjobboldali veszély elleni kiállásra. Még az egyébként alig mérhető támogatottságú, radikális jobboldali Németország Nemzeti Demokrata Pártjának (Nationaldemokratische Partei Deutschlands, NPD) a betiltása is felmerült. Pár hónappal később kiderült, hogy a támadást arab származású bevándorlók követték el, Izrael politikája ellen tiltakozva. (A ford.)